

Absurdno

„Tomi, prečítaj mi rozprávku!“

Z police som vytiahol detskú obrázkovú knižku. Trojročná sestra si ľahla vedľa mňa do postele, zavrela oči a čakala na večerný príval fantázie. Bol som unavený z futbalu, oči mi klipkali, no chcel som splniť jej žiadosť. Rozhodol som sa pre vlastnú verziu rozprávky. Spamäti som jej povedal sloh, za ktorý som pred týždňom dostal jednotku zo slovenčiny a zároveň poznámku za použitie slova „hovno“ v texte. Sestra čítať nevedela, a tak nemohla tušiť, že nečítam z jej obľúbenej knižky.

„Kde bolo, tam nebolo, to čo by ľudia očakávali, ale za sa siedmimi horami a siedmimi dolami bolo jedno miesto, ktoré sa vymykalo normálu. Všetko tam bolo naopak. Platnými zákonmi boli upravené porekadlá, príslovia i frazeologizmy a vtipy tvorili základ komunikačného potenciálu ľudu. A teda, kto druhému jamu kopal, tak uňho brigádoval, ženy tam boli súce do koča i na bicykel, muži sa riadili tým, že všade dobre, ale v krčme najlepšie, a buchty sa smiali, keď vyhadzovali lekvár z podnájmu.

Život ľudu v tomto svete bol fraškou. Ešte sa len deťom mlieko po brade kotúľalo, už vtedy všetci obyvatelia dediny videli, že je to ďalší člen patriaci medzi nich, pretože im akoby z očnej bulvy vypadol. Darmo šošovicu alebo iný zdroj bielkoviny na stenu hádzali, už odmalička si ich obecné prírastky robili čo chceli. Keď sa im začali stehná zapalovať, pochopili, že láska moc hory neunesie, keď nie je opätovaná. Ale komu nestačila Rad(k)a (alebo Evka, Žofka, Hanka), tomu niet pomoci. Do školy sa mladým moc nechcelo, často na vyučovanie meškali, ale však kto neskoro chodí, asi má na to dôvod. Zo školy hneď utekali domov, lebo im už muzikanti v bruchu hlučný metalový festival chystali. Čo už, mladí boli presne takí istí ako dospelí, však jablko od stromu ďaleko nepadá, väčšinou len kolmo nadol. Keďže sa ľudia za mladí nič nenaučili, v starobe to len darmo vedeli. Sťažovali sa na zábudlivosť, ale ako mohli zabudnúť niečo, čo nikdy nevedeli? Hádky riešili po svojom. Kto do teba kameňom, ty doňho suchým rožkom alebo tým, na ktorých sa najviac hnevali, dali len strúhanku, že nech si ho sami zložia. Ich komunikácia nebola opätovaná. Všade vo vzduchu poletovali čiastočky komunikačného šumu. Jeden rozprával o koze, druhý o fúriku. Ľudia sa často k sebe obracali lopatkami, jednoducho, každý z nich mal svoje muchy. Jeden domáce,

iný bodavé či niektorý len také obyčajné. Všetko však mali nielen na háku, ale aj na vešiaku. Dali si po hlave skákať, niekedy druhému i cez švihadlo. Keď sa im niečo nepáčilo, tak vzali nohy na plecía. A to bol veruže zvláštny pohyb. Sedeli si však za svojim slovom a riadili sa tým, že čo môžeš urobiť dnes, odlož na pozajtra a budeš mať dva dni voľna.

Po zistení obyvateľov, že aj hovienko má svoje muchy, sa vrátili tam, kde bolo, čo by tam byť malo. A koniec zazvonil a bol z toho zvonec.“

„Tomi? A prečo v knižke nie je nakreslené hovienko ani chudák lekvár? A čo je to ten porekadlozmim? Ja tej rozprávke nerozumiem,“ rozhorčene rozhadzovala sestra rukami, „ale musím uznať, že mám zázračného brata. Ty vieš predsa čítať aj so zavretými očami! Ani som ťa moc nepočúvala, pretože som ťa stále pozorovala. Ani na chvíľku si oči neotvoril. Si môj hrdina. Zajtra o tomto zázraku poviem mamke aj učiteľke vo škôlke. Všetci mi ťa budú závidieť. Dobrú noc,“ odvetila a pobožkala ma na líce.

V tej chvíli som sa však necítil ako hrdina. (Ani ako chlap, dub či stroj.) Cítil som sa trápne ako proroci, ktorí hovorili, že bude tma v noci.